

Η ψυχή τους στον διάβολο ή στον Διόνυσο και τις μούσες;

Του ΓΡΗΓΟΡΗ ΡΟΥΜΠΑΝΗ

Δεν είναι κακό. Ισα ίσα, είναι πολύ αισιόδοξο που αυτά τα παιδιά -τα παιδιά του δρόμου, της οργής και του ξεσηκωμού- τα καταλαβαίνουν λίγοι. Και είναι ακόμη πιο υγιές που ακόμη λιγότεροι από τους επιφανείς του συστήματος εξουσίας μπορούν να επικοινωνήσουν μαζί τους.

Σημαίνει ότι αυτή η γενιά διαφέρει. Σημαίνει ότι ο κόσμος που απολαμβάνουν ο κ. Καραμανλής, ο κ. Πολύδωρας, η κυρία Γιαννάκου, ο κ. Παπανδρέου, η κυρία Δαμανάκη, ο κόσμος στον οποίο νιώθει ευτυχής ο κ. Πάγκαλος και φτύνει όποιον του τον αμφισβητεί, ο κόσμος στον οποίο βολεύεται ο κ. Κωνσταντόπουλος μόνο όταν του αναγνωρίζονται τα μεσσιανικά του χαρίσματα, ξέρουν ότι δεν έχει να τους προσφέρει τίποτα πιο εντυπωσιακό από χρωματιστές τηλεοπτικές οθόνες, γλάστρες, χάντρες και καθρεφτάκια ή κάποιες επισφαλείς θέσεις σε φανταχτερές μεγάλες επιχειρήσεις συνδεδεμένες με ανολοκλήρωτα προγράμματα οικονομικής ανάπτυξης και ανεξάντλητων κοινοτικών πόρων, ιδίως για τις εργολαβίες των μεγάλων έργων και των μεγάλων προμηθειών.

Αποστρέφουν το βλέμμα από τον κόσμο αυτόν, γιατί δεν τους χωράει, δεν τους θέλει, τους κοιτάει στα δόντια, στα μαλλιά, στην κουστουμιά ή στη σχιστή φούστα και την μπλούζα με το βαθύ ντεκολτέ, στο ψεύτικο χαμόγελο, στο θεληματικό πηγούνι, στην ευκαμψία της μέσης, στην αντοχή του σβέρκου, βάζει τους πολλούς στη σειρά της αναμονής «περιμένετε εδώ, χαμογελαστοί και ευδιάθετοι πάντα, μην το ξεχνάτε αυτό και άμα σας χρειαστώ, για όσο σας χρειαστώ, σας φωνάζω», παίρνει λίγους με καμιά εικοσαριά πτυχία ο καθένας και με μισθό καμιά 500αριά ευρώ και πολλά είναι για αρχή, και να, κυρίες και κύριοι, αυτό είναι το μέλλον.

Τον ζήσανε αυτόν τον κόσμο ήδη μαζί με τις αγωνίες των γονιών τους ή των μεγάλων τους αδερφιών για την απόκτηση του σπιτικού τους, χρωμένο με δύο στεγαστικά δάνεια - ένα για τα ντουβάρια κι ένα για να ξεχρεωθούν οι πιστωτικές κάρτες της καταναλωτικής ευτυχίας που τα συνόδευσαν...

Τον ζήσανε στο σχολειό τους παρέα με κουρασμένους δασκάλους, ανόρεχτους από τις κοροϊδίες της εξουσίας ή την τσαπατσουλιά αφάνταστων συνδικαλιστών, θέαμα οίκτου κι αυτοί έτσι όπως είναι ζουλιγμένοι από τις τύψεις που άφησαν την επανάστασή τους νωρίς, για να μπουν στην επετηρίδα μιας κακογερασμένης παιδείας... Τον ζήσανε μέσα σε βιβλία άνευρα, άγευστα, άσαρκα και άγουστα. Τον βιώνουν τώρα στα αμφιθέατρα της αμφίβολης γνώσης και μαζί με την αγωνία όσων από τους καθηγητές τους έχουν το μεράκι και το πείσμα να τους μάθουν πέντε γράμματα παραπάνω. Ε, δεν θέλουν να τον βιώσουν και σε αίθουσες αναμονής των επιχειρήσεων που έχουν επενδύσει πολλά στη δημιουργία ιδιωτικών πανεπιστημίων, για να επιλέγει από εκεί μέσα ο κ. Αποστολόπουλος, ο κ. Κόκκαλης, ο κ. Χριστόδουλος ή όποιος άλλος κύριος ασχολείται ή δεν ασχολείται με κεριά και λιβάνια, γιατρούς της ειδικότητας που επιθυμεί και μηχανολόγους-ηλεκτρολόγους της αρεσκείας του, οι άλλοι να πάνε να πνιγούνε...

Υπάρχουν πολλές πιθανότητες να μη γίνουν αυτά τα παιδιά, σαν μεγαλώσουν, ίδια με τους κυρίους και τις κυρίες που αγανακτούν από υπουργικά και βουλευτικά έδρανα ή τηλεοπτικά παράθυρα με τη συμπεριφορά τους, τα καμώματά τους. Να μην έχουν την υποθηκευμένη στον δαίμονα -και μάλιστα σε ισοτιμία ευρώ, μια ισοτιμία που τόσο έχει πονοκεφαλιάσει τον φίλο μου Παντελή Παντελή στις Βρυξέλλες- ευδαιμονία, αλλά την ευτυχία έτσι όπως τη διαλαλούσε ο Σόλωνας, «τα έργα του Διόνυσου και των μουσών, πηγή χαράς για τους ανθρώπους, να τι μ' αρέσει σήμερα!»

Μπράβο στα παιδιά, γιατί έχουν κιόλας μια μεγάλη επιτυχία. Τα πρόσεξαν οι μεγάλοι.